

РЕШЕНИЕ

№ 6408

гр. София, 24.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав,** в публично заседание на 18.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **13028** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.85 и сл. от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С. срещу РЕШЕНИЕ №12531 от 03.12.2024г. на Председателя на ДАБ, с което е отказано да му бъде предоставен хуманитарен статут и статут на бежанец.

По изложените в жалбата съображения се моли същата да бъде уважена. Твърди се, че към момента на депозиране на молбата кандидатът е попадал в уязвима група като непридружен непълнолетен. Визира се, че историята на бежанеца е разгледана едностранно. Подчертава се, че не са изяснени всички факти с оглед възрастта и уязвимостта на лицето. Не са анализирани всички възможни случаи на преследване. Така, ако има съмнения трябва да се приеме версията в полза на детето. Твърди се, че в чл.23 от Директива 2013/33 се акцентира при преценка на интереса на детето на фактори като възможността за събиране на семейството, благосъстоянието и социалното развитие на детето, съображения за безопасност и сигурност. Подчертава се, че принципа за най-добрия интерес на детето е залегнал в чл.3 от Конвенцията за правата на детето и е пресъздаден в чл.6а от ЗУБ. Прави се довода, че обстановката в страната е такава, че детето може да бъде свидетел на насилие, експлоатация, трафик на хора, а това не е проучено достатъчно. Прави се и позоваване на Указанията на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището, видно от които указания на стр.29 при разглеждане на потребностите на непридружените или разделените от семейството деца —е необходимо да се придаде по-голяма тежест на някои обективни фактори, когато се разглежда основателно опасение от преследване и реален риск от

тежко посегателство. Трябва да се прилага принципа за гласуване на доверие при отсъствието на достатъчно доказателства. С оглед изложеното се твърди, че случаят е неизяснен, поради което се моли да е уважи жалбата като се отмени оспореното решение и молбата се върне за ново разглеждане.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.В.. Същият подчертава, че независимо, че понастоящем лицето е навършило пълнолетие –основанията в жалбата запазват своята актуалност.

Ответникът чрез юрк.Х. моли жалбата като неоснователна да се отхвърли. Позована се на нова справка за ситуацията в страната по произход, както и на съдебна практика.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ И ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 27.12.2024г. по отношение на връчване от 13.12.2024г. е в срок от адресат на акта, поради което е допустима и следва да се разгледа по съществото ѝ.

В производството пред ответника е установено, че същото е образувано по молба вх.№ОК-13-1723/04.09.2024г. от А. А. А. от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], обл.Х., С., гражданин на С., етническа принадлежност - арабин, религиозна принадлежност: мюсюлманин-сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Посочено е, че въз основа на декларираните по-горе данни, чуждият гражданин е регистриран като непридружен непълнолетен по смисъла на § 1, т. 4 от Допълнителните разпоредби на Закона за убежището и бежанците. Съгласно чл. 25, ал. 1 от ЗУБ, в хода на административното производство чужденецът се представлява от адвокат, определен за негов представител от председателя на Национално бюро за правна помощ /адв.Кр.В./. В изпълнение на чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила за детето /ЗЗДет/, е представен социален доклад от ДСП.

Допълнено е, че чужденецът е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци, търсещи международна закрила в Република България.

В хода на производството е представил копие от семейна книжка, което е преведено на български език и е приложено по преписката.

Посочено е, че на 29.10.2024г. с А. А. е проведено интервю, в което сирийският гражданин заявява, че е напуснал държавата си по произход в края на месец юли, когато нелегално през Х. ал Д., И., е влязъл в Турция. Твърди, че там е останал около две седмици, след което е влязъл нелегално в РБ.

Мотивира молбата си с причини от личен характер, като посочва общото положение в С., заплахи, отправени от съдружник на баща му и собственото му нежелание да е войник. Разказва, че е роден и живял в [населено място], кв. Хазауне, където е учил до четвърти клас. Споделя, че от 2017г. градът е под контрола на кюрските сили К., а в района се сражават те, свободната армия, режима, турската армия, иранци и американци. Има контрол при влизането и излизането от града. Сочи, че като арабин се е чувствал дискриминиран от кюрдите в града, които взимали насила момчета като

него. Обяснява, че него лично са го търсили да се присъедини към тях в дома му, баща му е поискал една седмица отсрочка, след което заедно с и брат му са напуснали града. Твърди, че не е живял в друга страна, а в момента родителите му, двама братя и четири сестри са в [населено място]. Посочва, че третият му брат се намира в област И., в близост до границата с Турция.

Допълва, че баща му е имал бизнес, който е загубил по време на корона вируса и е бил заплашван от съдружника, че ако не му върне определени пари, че убие сина му. С оглед това допълва, че е напуснал С., поради заплахата и нежеланието му да се присъедини към кюрдите.

Заявява, че е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и ги обяснява с расизъм от страна на кюрдите в [населено място]. Разказва, че не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в С., но семейството му е от опозицията и се опасява, че при връщане в С. от режима на Б. А. ще го вкарат в затвора. Твърди, че никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан. Посочва, че не е заплашван лично, с изключение на случая със съдружника на баща му. Добавя, че не му е оказвано физическо и/ли психическо насилие в държавата му на произход.

По време на проведеното ответникът е разяснил на лицето възможност за прилагане на разпоредбите на Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета по повод изявеното от него желание да се събере със свой братовчед в Германия, за който лицето твърди, че има предоставена закрила.

Ответникът е приел, че в конкретния случай етническата принадлежност на А. А. не е достатъчно основание за предоставяне на статут на бежанец, тъй като лицето преди да напусне държавата си на произход - не е имало проблеми заради принадлежността си към арабския етнос, които да показват риск от евентуално преследване при завръщането му в С.. Посочено е, че заявеното желание на кюрдските сили да се присъедини към тях не следва да се кредитира, тъй като по никакъв начин не е доказано отказа да е допринесъл негативно за кандидата или неговото семейство, тъй като не е бил жертва на насилие, на арест и не е бил осъждан. Посочено е, че съгласно § 54 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на В., „лицата, към които отношението е по-неблагоприятно, не са непременно жертви на преследване“. Подчертано е, че само при определени обстоятелства дискриминацията се превръща в преследване – а именно, когато дискриминационни мерки водят до значителни вредни последствия за съответното лице като например, сериозни ограничения на правото му да изкарва прехраната си, да изповядва религията си, да има достъп до съществуващите образователни заведения. Прието е, че в случая няма данни за подобно отношение.

Подчертано е, че видно от § 70 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на В., самата принадлежност към определена етническа група обикновено не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец. В тази връзка, за предоставяне на такъв статут не е достатъчно само доказването на факта, че молителят е арабин по етическа принадлежност. За установяване на обстоятелствата, визирани в чл. 8 от ЗУБ е необходимо наличие на личен елемент, тъй като актът, с който се предоставя бежански статут, е индивидуален административен акт, а не общ, имащ за адресат всички араби в С..

Визирано е, че факта, че молителят е мюсюлманин също не е достатъчно основание за предоставяне на статут на бежанец, тъй като той изрично е заявил, че не е имал каквито и да е религиозни проблеми заради това, че е мюсюлманин сунит.

С оглед изложеното е направен извода, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Посочено е, че при провеждане на интервюто няма нито един наведен довод от търсещия международна закрила, че в държавата му по произход е бил преследван по някои от посочените критерии в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Подчертано е, че до приключване на административното производство не са представени и доказателства, сочещи, че в С. чужденецът е бил преследван или има опасност от бъдещо преследване по причини свързани с неговата раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Сирийският гражданин не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Прието е, че чужденецът визира, че причината поради, която подава молба в Република България е за да може да впоследствие да се събере със семейството си на територията на страната ни.

Направен е извода, че от събраните в хода на административното производство доказателства не се установява от една страна сирийския гражданин основателно да се страхува от преследване в държавата си по произход, а от друга, това преследване да е по причина неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо убеждение. В хода на проведеното с чужденеца интервю, от негова страна не са изложени обстоятелства, сочещи за наличието на някое от обстоятелствата, предвидени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ във връзка с чл. 8, ал. 4 и, ал. 5 от ЗУБ. Посочено е, че анализа на заявените обстоятелства сочи, че твърденията на кандидата за международна закрила не попадат в предметния обхват на ЗУБ, тъй като А. А. А. не твърди да изпитва страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение и изтъкнатото като причина да напусне С., не може да бъде квалифицирано като преследване спрямо чужденеца по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ, или като риск от осъществяване на такова спрямо него. Персонално спрямо сирийския гражданин в държавата му по произход не е упражнявано насилие и лично не е бил обект на репресии. От изложените от чужденеца твърдения, той не е имал проблеми, нито с официалните власти в С., нито с други субекти по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ. Направен е извода, че чуждият гражданин е взел решение да напусне страната си без видима причина, възползвайки се от факта, че в определен период от време на територията на страната му е съществувал вътрешен въоръжен конфликт, характеризиращ се с висока степен на безогледно насилие, намира се в неблагоприятно външно политическо отношение и изпитва трудности със спазването на човешките права.

Подчертано е, че съгласно Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г, регламентира, че актове, считани за преследване, по смисъла на чл. I А от Женевската конвенция: а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да е било начин по силата на чл. 15, 6 2 от Европейската

конвенция за защита правата на човека и основните свободи или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да се засегне индивида по начин сравним с посоченото в буква а)". Липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия закрила обуславят извода, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си на произход. Няма основания да се приеме, че от страна на официалните власти или на други организации и/или групировки в С. се предприемат безогледно масови репресии срещу гражданите.

Направен е извода, че статут на бежанец се предоставя единствено на лично основание, при наличие на преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай не са изпълнени. Чужденецът не е бил политически ангажиран, в настоящия случай търсещият международна закрила не е обосновал твърдения за осъществено спрямо него преследване по някои от причините посочени в чл. 8, ал. 1 във вр. с ал. 4 от ЗУБ. Не се констатира да са нарушени основни негови права или да е осъществена съвкупност от действия, които доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Посочено е, че съгласно ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, законови, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. За да се квалифицират като преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ, тези действия следва да се основават на причините посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ във вр. с чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. От заявената от чужденеца бежанска история не се установи и наличието на наказателно преследване или наказание за отказ да отбие военната служба в държавата му по произход.

Направено е и отбелязване, че причината за напускането на С., изразяваща се в заплахата за живота от страна на съдружник на баща му - е криминално деяние, извън предметния обхват на ЗУБ, което не обосновава предоставянето на международна закрила. Молителят изрично заявява, че заплахата е отправена по телефона и той не се е виждал никога лично с този човек. Съобщава, че не е ставал и жертва на насилие.

Посочено е, че с оглед на заявената от бежанска история и във връзка с гореизложеното може да се направи обоснован извод, че в конкретния случай не се установяват опасения за сигурността на живота на молителя в С., които да са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл. 8 от ЗУБ.

Прието и че за търсещия международна закрила липсват предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

С оглед изложеното искането на А. А. А. в частта за предоставяне на статут на бежанец е прието за неоснователно.

Касателно хуманитарния статут, също е прието, че няма основания. Визирано е, че търсещият международна закрила не прави обосновани изявления за наличието на

реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Съгласно посочената разпоредба, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Твърдения, релевантни с горепосочената норма от ЗУБ сирийският гражданин не е направил. Въз основа на заявеното от него, не може да се формира извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Подчертава се, че не се установява наличието на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07, понятията „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител в държавата му на произход“ използваните в член 15, букви а) и б) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (Директива 2011/95/ЕС) - обхващат ситуации, при които молителят за субсидиарна закрила е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. Разписаните в чл. 15, букви а) и б) от Квалификационната директива понятия и в чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващат ситуации, в които кандидатът за международна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. Обстоятелства, които в настоящия случай не се установяват по отношение на сирийския гражданин. Докато, посегателството, дефинирано в член 15, буква „в“ от Директива 2011/95/ЕС, изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“, обхваща една по-обща опасност от посегателство.

Обобщено е, че не може да се приеме, че сирийският гражданин е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсещият международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми, както с официалните власти, така и с която и да

било групировка на територията на С.. Спрямо сирийския гражданин не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства. В допълнение може да се приеме, че за него не съществува разумна степен на вероятност в бъдеще да бъде изложен на реален риск от въпросните посегателства, съответно се налага извод за липсата на законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

Ответникът е маркира, че при разглеждане на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ следва да се съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл.15, б. в от Директива 2004/83/ЕО (Директива 2011/95/ЕС) относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт". Посочено е, че в практиката си СЕС формулира така наречената концепция за "подвижната скала", т.е. колкото по-способен е търсещият международна закрила да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси хуманитарен статут /субсидиарната закрила/. По изключение, степента на насилие може да достигне толкова висока интензивност, че цивилно лице да се излага на реална опасност да претърпи посочените тежки посегателства поради самия факт на присъствието си на територията на съответната държава или регион. Разбирането на Съдът на Европейския съюз за "обща опасност" е сходно с признаването в съдебната практика на Европейския съд по правата на човека във връзка с член 3 от Европейската конвенция за правата на човека на възможността да се твърди, че дадено лице е изложено на реална опасност от тежки посегателства просто поради присъствието му в ситуация, характеризираща се с изключително висока степен на насилие и реална заплаха за ограничаване на негови основни човешки права. В Ръководство, издадено от Европейската служба за подкрепа в областта на убежището от месец юни 2019г. са цитирани две съдебни решения относно следните фактори, които трябва да бъдат взети под внимание при преценяване на нивото на насилие: смърт и наранявания сред цивилното

население в резултат на битки, включително възможна времева динамика на броя на смъртните случаи и нараняванията, брой на вътрешно разселените лица, основни хуманитарни условия в центровете за разселени лица, включително снабдяване с храна, хигиена и безопасност, и степен на "провал на държавата" в гарантирането на основна материална инфраструктура, ред, здравеопазване, снабдяване с храна, питейна вода.

Обсъдена е Справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024г. и Справка с вх, № ЦУ-1852 от 27.08.2024г., изготвени от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалното положение в С. и конкретно област Х. - районът, в който е живял кандидатът за международна закрила.

Ответникът е приел, че от съдържащата се актуална информация в Справка с вх. № ЦУ1841/23.08.2024г. и Справка с вх. № ЦУ-1852 от 27.08.2024г, се констатира, че към настоящия момент не са налице данни за наличието на вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С.. Съществуват спорадични инциденти водещи до насилие, но не могат да се оценят като въоръжен конфликт и не са в състояние да предизвикат масов ефект. Дори и да се приеме, че положението в страната е несигурно и напрегнато, същото не може да се определи като безогледно насилие във всички части на държавата. В тази връзка следва да се отбележи, че не трябва да се очаква, че което и да е правителство може да гарантира сигурността на всички граждани в дадената страна.

С оглед на съдържащата се информация относно държавата по произход на търсещия международна закрила и конкретно област Х. и въз основа на факторите, които трябва да бъдат взети под внимание при преценяване на нивото на насилие: смърт и наранявания сред цивилното население в резултат на битки, включително възможна времева динамика на броя на смъртните случаи и нараняванията, брой на вътрешно разселените лица –ОТ ОТВЕТНИКА Е НАПРАВЕН ИЗВОДА, че самото присъствие на цивилно лице в района на област Х. не би било достатъчно за установяване на реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Няма данни в област Х. да е налице безразборно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по-ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. "в" от Директива 2011895/ЕС.

С оглед на горното и въз основа на съдържащата се информация в цитираните справки се констатира, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно постановеното от СЕО Решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Изложените мотиви в постановеното на 17 февруари 2009 г. Решение на Съда в Л. по дело № С - 465/07, на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО (Директива 2011/95/ЕС), касаещи силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт, се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата, или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт.

С оглед изложеното е констатирано, че няма основание и за предоставяне на хуманитарен статут. Подчертано е, че съгласно нормата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ - хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. За да се определи, че вътрешната закрила е налична в определена част от страната на произход на кандидата, трябва да се вземе предвид общата ситуация в съответната част на С., както и индивидуалните обстоятелства на кандидата, като последствията от напускането на държавата по произход също трябва да бъдат взети под внимание. Така е посочено, че за А. А. А. такава територия се явява област Х., където е заявил, че е роден и е живял до напускането му на С.. В допълнение, там и към момента живее цялото му семейство, с изключение на един от братята му, който се намира в И.. Визирано е, че съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л.; в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното

му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там то не е. Съгласно последното и най-актуално Ръководство за С. от 2024г., изготвено от Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището, публикувано на 15.04.2024г. е налице следната информация касаеща сирийските граждани завръщащи се в държавата си по произход: Сирийското министерство на вътрешните работи е издало циркулярно писмо през март 2019г., отменящо наказанието за незаконно излизане чрез лишаване от свобода и/или глоби, които са били в сила преди това. Фактът на напускане на С. сам по себе си обикновено не би довел до нивото на риск, необходимо за установяване на добре обоснован страх от преследване. Не са известни последствия от подаването на молба за убежище в чужбина и не е налична информация, че такива кандидати са били конкретно наказани при завръщането си. Съобщава се, че завърналите се лица, които не са участвали в опозиционни дейности и са напуснали С. само поради войната, не са се сблъскали с проблеми при завръщането си, освен ако някой в тяхно отсъствие не ги е докладвал на властите, твърдейки, че са участвали например в дейности, противопоставящи се на режима. Независимата международна анкетна комисия за Сирийската арабска република (UNCOI) е установила, че процедурите на място по отношение на връщането варират значително. Съобщава се, че някои завърнали се са били задължени да уредят статута си в центрове за „уреджане на статута“ в контролираните от правителството на С. райони, преди да започнат своето завръщане, като по този начин е трябвало да разчитат на членове на семейството или приятели в С., действащи от тяхно име. Други са подали молба за уреджане на статута на граничен пункт или са получили личен достъп до такива центрове, след като са влезли отново в С. по нелегални маршрути. Също така липсата на граждански документи не пречи непременно на самия процес на връщане.

Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на А. А. А., за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, каквото от съдържащата се информация в горесцитираните и приложени

по административната преписка Справки не се установява. Не се констатира и спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. и конкретно в населеното място, в което е живял [населено място], област Х., той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От изложената от чужденеца бежанска история не се установи да е бил преследван или да има бъдещ риск от преследване от страна на държавата, както и не се констатираха негативни последици спрямо него, поради единствения факт на напускане на С. - доброволно и по собствена воля.

Посочено е, че кандидата не е заявил член от семейството му да има предоставен статут в Република България.

Направени са и изводи във връзка с чл. 6а от ЗУБ при произнасянето по молбата за международна закрила на сирийския гражданин следва да се съобрази принципът за най-добрия интерес на детето. Преценката за най-добрия интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето /ЗЗДет/. Критериите за преценката са посочени в § 1, т. 5 от Допълнителните разпоредби на ЗЗДет., към които препраща § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ. Описаните функции по реда на ЗЗДет, свързани с определянето на социален работник от отдел „Закрила на детето“ са гаранция за осигуряване и съблюдаване на най-добрия интерес на детето в производството по международна закрила, поради което и в изпълнение на посочената разпоредба е определен социален работник.

Посочено е, че съгласно Глава V, параграфи 52-79 от Общ коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето върху Конвенцията на ООН за правата на детето относно най-добрия интерес на детето, публикуван през месец ноември 2014 г. от Детския фонд на ООН (У.), при оценката и определянето на най-добрите интереси на детето следва да се вземат предвид следните елементи: възгледите на детето, идентичността на детето, запазването на семейната среда и поддържането на взаимоотношенията, грижата за детето и неговата закрила и безопасност, наличието на уязвимо положение, правото на детето на здравеопазване и правото на детето на образование. Съгласно Глава V, параграфи 80 и 81 от Общ коментар № 14 (2013) на Комитета по правата на детето следва да се подчертае, че основната оценка на най-добрите интереси на детето е обща оценка на всички относими елементи на тези интереси, като тежестта на всеки от тях зависи от останалите. Видно от приложения по преписката документ, изготвен от Агенция за социално подпомагане, отдел „Закрила на детето“ при Дирекция „Социално подпомагане“ - К.

село, основните права на чужденеца не са нарушени, не съществуват преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното развитие на детето.

Така ответникът е посочил, че съблюдавайки принципа за висшия интерес на детето, заложен в Конвенцията на ООН за правата на детето се установява, че за непридружения непълнолетен чужд гражданин не съществува риск за сигурността му на територията на С. –а именно връщайки се в страната си на произход, той няма да бъде лишен от неговата идентичност и ще може да поддържа взаимоотношения с най-близките си роднини, които по думите му продължават да живеят в родното му място - [населено място].

Установено е, че не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той не се позовава на причини от хуманитарен характер. Относно приложението на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини, следва да се обсъдят следните обстоятелства. Под "други причини от хуманитарен характер" по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество. Хипотезата урежда останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. Такива твърдения не са изнесени от кандидата за закрила. Предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, който предвижда такава възможност с оглед други причини от хуманитарен характер, както и по причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, не може да се обсъжда изолирано, а следва да се свърже с общата разпоредба на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изброяването на случаите, които обосновават невъзможността на чужденеца да пребивава в държавата по произход, не е изчерпателно. Що се отнася до хуманитарните причини, с оглед на които може да се вземе решение за предоставяне на закрила в Република България съгласно чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, те трябва да са от такова естество, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут, които в настоящия случай по отношение търсещия международна закрила не се установяват.

В съдебно производство от ответника са представени нови справки за страната по произход, както и съдебно решение на ВАС.

Следователно СЪДЪТ ОТ ПРАВНА СТРАНА НАМИРА СЛЕДНОТО:

Оспореното решение е издадено от надлежен орган, какъвто е Председателят на ДАБ, на който е възложено по чл.75 от ЗУБ да разглежда молбите за закрила.

В производството е проведено интервю, по време на което чрез преводач на молителя са задавани ясни въпроси, на които той подробно е отговарял. Съдът намира, че отговорите на въпросите са били обективни. Лицето е отрекло да е било задържано, съдено, изтезавано, но е визирало, че е имало притеснения относно своя етнос. Имало е расизъм от страна на кюрдите към арабите. Пояснил е, че има турска армия, Свободна армия. [населено място] е под контрола на кюрдите предимно от 2017г., когато са присъствали и Д.. Сочил, че са сложили бомба в хладилника на семейството на вуйчо му и той е пострадал –с ампутиран крак. Не учи заради войната, семейството му живее в чужда изоставена къща, тъй като тяхната е разрушена при бомбардировките. Страхува се за семейството си, те са опозиция на режима. Страхува се и за живота си, ако се върне в С..

Не е спорно, че лицето по време на интервюто е непълнолетно, поради което от ДСП е дадено становище. Видно от същото на л.34 най-висшия интерес на детето и силната му привързаност към братовчед му А. А. А., намиращ се в Германия, изисква молбата за закрила да се разгледа там. Посочено е, че събирането на това лице с братовчед му, законно пребиваващ в Германия, е от съществено значение за психическото, нравственото и социалното развитие на детето.

С оглед изложеното съдът намира, че ответникът е направил общ и повърхностен анализ на заявените факти и изнесените данни. Не е установил дали родственика на търсещия закрила има предоставен статут, възложил е тази тежест на непълнолетния. Не е оценил правилно интервюто на лицето. Видно от същото – нещо, което е оценено и възприето от представителя на ДСП - психическото, социалното и нравственото развитие на кандидата се нуждае от подкрепа. Направен е анализ на докладите от отдел МН за обстановката в страната по произход, но същият не е съобразен с конкретните данни в интервюто. Понастоящем има и променена политическа обстановка.

Не е ясно какво е отношението на властите или на представителите на лицата, упражняващи изпълнителна власт към арабите в [населено място]. Не е спорно, че има и елементи в бежанската история от битов характер, но има и изнесени данни, които при достатъчно задълбочено разглеждане – могат да обективират основателност на искането за закрила.

Така видно от представената справка №МД-02-77 от 03.02.2025г. на л.95

за Д., А. /Х./, Х., след падането на режима на Б. А. – в [населено място] м.12 е постигнато примирие, след посредничеството на американските власти, но няма данни в какво се изразява това примирие. Под чий контрол е района понастоящем. Има ли все още посоченото отношение от страна на кюрдите към арабите. Има ли турски сили, тъй като в справката е посочено, че близо до [населено място] се изграждат две турски бази. Има ли някакви атаки, тъй като е посочено, че има демонстрации и има атаки срещу протурски бойци в региона като са загинали 5 турски бойци точно около [населено място]. Визирано е, че в началото на 2025г. около 100 души загиват при сблъсъци в района на града. Тези данни няма как да ги е съобразил ответника, тъй като са нови, но съдът не счита, че трябва да ги обсъжда за първи път. Същите пряко касаят бежанеца и неговите опасения вкл. и от завръщане. Може като цяло в страната да няма въоръжен конфликт или безогледно насилие, но в района на [населено място] има данни за насилие. Това, че в справката е посочено, че по данни на В. от м.01. само от м.12 в С. са се завърнали над 20100 бежанци от Й. само по себе си без да се визира в кой район –не води до констатацията за безопасност и наличие на възможност за вътрешно разселване. Тези данни за завърнали се сирийци ги има и в предходната справка от 14.01.2025г. на л.101.

От друга страна на състава му е служебно известно, становище на В. от декември 2024г. относно връщане в Сирийската Арабска Република, което е приложено по дело № 11600/2024 г. по описа на I отделение, 47 състав. Посочено е, че с оглед многото предизвикателства, пред които е изправено населението на С., в това число широкообхватната хуманитарна криза, продължаващите високи нива на вътрешно разселване, както и масовата разруха и щети по домовете и критичната инфраструктура, към настоящия момент В. не насърчават широкомащабно доброволно завръщане в С., както и препоръчват молбите за закрила да не се отхвърлят, докато няма актуални данни за страната от независими източници. Също така в бюлетина на Върховния Комисариат за бежанците от м.01.2025г. е отразено, че ситуацията в С. е нестабилна, има конфликти, насилие, вражески действия.

На фона на изложеното макар кандидатът за закрила да е навършил пълнолетие по време на процеса, то се касае за лице, което все още е в млада възраст. Правените в производството възражения от адв. В. и изложени в жалбата напълно се споделят от състава. Възрастта на кандидата изисква по-висока бдителност, както по отношение оценка на достоверността на бежанската му история, така и към критериите за доказването ѝ. Конкретно нищо от това не е съобразено. Лицето е

споделило, че не учи, заради войната, че е тормозено от кюрдите, поради етноса си, че живее в чужда къща, тъй като тяхната е разрушена, че вуйчо му е бил инвалидизиран от бомба в хладилника и т.н.. Вместо да се отнесе към тези конкретни факти по-обстойно, ответникът е споделил общовалидни постановки, и е отказал заставайки зад битовия конфликт със съдружника на бащата. Всичко това води до извода, че бежанската история е разгледана едностранчиво и формално, което е съществено процесуално нарушение. Не е изяснено дали на посочения братовчед в действителност е предоставена закрила в Германия.

Изложеното налага отмяна на решението и връщане на молбата за ново разглеждане в цялост вкл. за съобразяване на посочените по-горе мотиви.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По жалба на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С. [дата на раждане]
ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №12531 от 03.12.2024г. на Председателя на ДАБ, с което е отказано да му бъде предоставен хуманитарен статут и статут на бежанец.

ВРЪЩА преписката по молбата за закрила за ново разглеждане съобразно указанията.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщаването му. Преписи на страните.

Съдия:

Съдия: